WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 22 listopada 2007 r. *

W sprawie C-260/05 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości, wniesione w dniu 20 czerwca 2005 r.,

Sniace SA, z siedzibą w Madrycie (Hiszpania), reprezentowana przez J. Baró Fuentesa, abogado,

wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną jest:

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez V. Kreuschitza oraz J.L. Buendíę Sierrę, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana w pierwszej instancji,

* Język postępowania: hiszpański.

popierana przez:

Republikę Austrii, reprezentowaną przez H. Dossiego, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

Lenzing Fibers GmbH, dawniej Lenzing Lyocell GmbH & Co. KG, z siedzibą w Heiligenkreuz (Austria),

Land Burgenland (Austria),

reprezentowanych przez U. Soltésza, Rechtsanwalt,

interwenienci w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Tizzano (sprawozdawca), R. Schintgen, A. Borg Barthet i E. Levits, sędziowie,

rzecznik generalny: J. Kokott,
sekretarz: R. Grass,

uwzględniając procedurę pisemną,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 1 lutego 2007 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 W swym odwołaniu Sniace SA (zwana dalej „Sniace") wnosi o uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie T-88/01 Sniace przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-1165 (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem"), w którym Sąd odrzucił jako niedopuszczalną jej skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2001/102/WE z dnia 19 lipca 2000 r. dotyczącej pomocy państwa przyznanej Lenzing Lyocell GmbH & Co. KG przez Austrię (Dz.U. 2001, L 38, str. 33, zwanej dalej „sporną decyzją").

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

2 Sniace jest hiszpańską spółką zajmującą się między innymi produkcją włókien celulozy (wiskozy).

3 W dniu wydania spornej decyzji Lenzing Lyocell GmbH & Co. KG (zwana dalej „LLG") była spółką zależną austriackiej spółki Lenzing AG, która produkuje między innymi włókna wiskozy i modalu. LLG zajmowała się produkcją i sprzedażą lyocellu, nowego rodzaju włókna syntetycznego wytwarzanego z czystej naturalnej celulozy.

4 Pismem z dnia 30 sierpnia 1995 r. Republika Austrii zawiadomiła Komisję Wspólnot Europejskich, że ma zamiar przyznać LLG pomoc publiczną na budowę fabryki w celu produkcji lyocellu w parku przemysłowym usytuowanym w Land Burgenland. W piśmie tym władze austriackie wskazały, że pomoc ta zostanie przyznana w ramach programu pomocy regionalnej o numerze referencyjnym N 589/95, na który Komisja wyraziła zgodę pismem z dnia 3 sierpnia 1995 r.

5 Pismem z dnia 5 października 1995 r. Komisja poinformowała Republikę Austrii, że indywidualne zgłoszenie pomocy planowanej w postaci subwencji nie jest konieczne, ponieważ mieści się ono w ramach programu pomocy, na który udzielono już zezwolenia, wzywając ją jednak do nieprzyznawania LLG pomocy w postaci gwarancji bez uprzedniego poinformowania Komisji.

6 Na podstawie różnych informacji w dniu 14 października 1998 r. Komisja wszczęła formalne postępowanie wyjaśniające przewidziane w art. 93 ust. 2 traktatu WE (obecnie art. 88 ust. 2 WE) (zwane dalej „formalnym postępowaniem wyjaśniającym") w stosunku do różnych środków przyjętych przez władze austriackie wobec LLG. Na owe środki składały się poręczenia państwa za subwencje i pożyczki w wysokości 50,3 miliona EUR, zaoferowanie korzystnej ceny sprzedaży 120 ha terenu przemysłowego w wysokości 4,4 EUR za metr kwadratowy i gwarancje stałych cen podstawowych usług ogólnospołecznych przez 30 lat.

7 Pozostałe państwa członkowskie Unii Europejskiej i zainteresowane strony zostały poinformowane o wszczęciu postępowania i wezwane do przedstawienia ewentualnych uwag poprzez komunikat opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* z dnia 13 stycznia 1999 r. (Dz.U. C 9, str. 6). Rząd austriacki przekazał swoje uwagi w pismach z dnia 15 marca, 16 i 28 kwietnia 1999 r. Rząd Zjednoczonego Królestwa i zainteresowane osoby trzecie — w tym wnosząca odwołanie, pismem z dnia 12 lutego 1999 r. — również przedstawiły swoje uwagi.

8 Po zbadaniu udzielonych jej informacji pismem z dnia 14 lipca 1999 r. Komisja poinformowała rząd austriacki o swojej decyzji z dnia 23 czerwca 1999 r. w sprawie rozszerzenia formalnego postępowania wyjaśniającego na cztery inne środki przyjęte na rzecz LLG. Chodziło tu o następujące środki: pomoc inwestycyjną ad hoc w wysokości 0,4 miliona EUR na zakup terenu, cichy udział w kapitale o wartości 21,8 miliona EUR, który mógł być wypowiedziany dopiero po 30 latach, a mający przynosić 1% zysku rocznie, pomoc w nieznanej wysokości dla przedsiębiorstwa na stworzenie własnej infrastruktury oraz pomoc na ochronę środowiska w wysokości 5,4 miliona EUR, która wydawała się być przyznana niezgodnie z programem istniejącej pomocy.

9 Poprzez publikację drugiego komunikatu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* w dniu 4 września 1999 r. (Dz.U. C 253, str. 4) Komisja poinformowała pozostałe państwa członkowskie i zainteresowane strony o wspomnianym powyżej rozszerzeniu formalnego postępowania wyjaśniającego i wezwała je do przedstawienia ewentualnych uwag. Pismami z dnia 4 października 1999 r. wnosząca odwołanie i rząd austriacki przedstawili swoje uwagi. Inne zainteresowane osoby trzecie, jak również rząd Zjednoczonego Królestwa, również przedstawili swoje uwagi.

10 W dniu 19 lipca 2000 r. Komisja wydała sporną decyzję. W decyzji tej stwierdziła ona z jednej strony, że niektóre z omawianych środków nie stanowią pomocy państwa, zaś z drugiej strony zezwoliła na inne środki, uznając je za pomoc zgodną z traktatem WE.

11 Część normatywna tej decyzji brzmi następująco:

„Artykuł 1

Pomoc, którą Austria przyznała […] (LLG) z Heiligenkreuz poprzez udzielenie poręczenia na kwotę 35,80 miliona EUR [poręczenie konsorcjum banków komercyjnych i państwowych w wysokości 21,8 miliona EUR i trzy poręczenia […] (WHS) na kwoty 1,4 miliona EUR, 10,35 miliona EUR i 2,25 miliona EUR], jak również zaoferowanie ceny 4,4 EUR za metr kwadratowy na zakup 120 hektarów terenu przemysłowego, gwarancje stałych cen usług ogólnospołecznych ze strony Landu […] Burgenland oraz pomoc w nieznanej wysokości dla przedsiębiorstwa na stworzenie własnej infrastruktury nie stanowią pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 […] WE.

Artykuł 2

Pomoc przyznana przez Austrię na rzecz LLG poprzez udzielenie przez WiBAG poręczenia na kwotę 14,5 miliona EUR jest zgodna z zatwierdzoną przez Komisję zasadą [o numerze referencyjnym] N 542/95 dotyczącą poręczeń.

Pomoc na ochronę środowiska w wysokości 5,37 miliona EUR jest zgodna z zatwierdzoną przez Komisję zasadą [o numerze referencyjnym] N 93/148 dotyczącą finansowania ochrony środowiska.

Artykuł 3

Pomoc indywidualna przyznana przez Austrię w wysokości 0,4 miliona EUR w postaci pomocy na zakup terenu i pomoc w wysokości 21,8 miliona EUR w postaci cichego udziału w kapitale są zgodne ze wspólnym rynkiem.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja jest skierowana do Republiki Austrii" [tłumaczenie nieoficjalne].

Przebieg postępowania przed Sądem i zaskarżony wyrok

12 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 17 kwietnia 2001 r. Sniace wniosła skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji oraz obciążenie Komisji kosztami postępowania.

13 Postanowieniem prezesa piątej izby Sądu w składzie powiększonym z dnia 18 lutego 2002 r. Republika Austrii, LLG i Land Burgenland zostali dopuszczeni do udziału w sprawie w charakterze interwenientów w celu poparcia żądań Komisji.

14 W zaskarżonym wyroku Sąd postanowił zbadać z urzędu kwestię legitymacji czynnej skarżącej, po czym stwierdził niedopuszczalność skargi.

15 W pkt 54 tego wyroku Sąd podniósł najpierw, że z uwagi na to, iż sporna decyzja była skierowana do Republiki Austrii, zgodnie z art. 230 akapit czwarty WE należy zbadać, czy decyzja ta dotyczy Sniace bezpośrednio i indywidualnie.

16 W odniesieniu do kwestii, czy sporna decyzja dotyczy skarżącej indywidualnie, w pkt 55 zaskarżonego wyroku Sąd przypomniał utrwalone orzecznictwo Trybunału, zgodnie z którym podmioty inne niż adresaci decyzji mogą utrzymywać, iż decyzja ta dotyczy ich indywidualnie tylko wtedy, gdy ma ona wpływ na ich sytuację ze względu na szczególne dla nich cechy charakterystyczne lub na sytuację faktyczną, która odróżnia je od wszelkich innych osób i w związku z tym indywidualizuje w sposób podobny jak adresata decyzji.

17 Następnie w pkt 56 zaskarżonego wyroku Sąd podkreślił, że gdy chodzi w szczególności o dziedzinę pomocy państwa, uznano, że decyzja Komisji kończąca formalne postępowanie wyjaśniające wszczęte w sprawie pomocy indywidualnej dotyczyła indywidualnie, poza przedsiębiorstwem będącym beneficjentem pomocy, przedsiębiorstw konkurujących z nim, które odegrały aktywną rolę w ramach tego postępowania, na tyle, na ile ich pozycja na rynku uległa istotnej zmianie wskutek środka pomocowego będącego przedmiotem zaskarżonej decyzji (wyrok z dnia 28 stycznia 1986 r. w sprawie C-169/84 Cofaz i in. przeciwko Komisji, Rec. str. 391, pkt 25).

18 Zatem w pkt 58 zaskarżonego wyroku Sąd uznał za konieczne zbadanie, w jakim stopniu udział skarżącej w formalnym postępowaniu wyjaśniającym i wpływ środka na jej pozycję na rynku mogą ją zindywidualizować zgodnie z art. 230 WE.

19 W odniesieniu do udziału skarżącej w owym postępowaniu w pkt 59 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że jej rola była drugorzędna z następujących powodów:

„[…] [Sniace] [n]ie złożyła […] bowiem do Komisji żadnej skargi. Ponadto wydaje się, że uwagi, które przedstawiła w pismach z dnia 12 lutego i 4 października 1999 r., nie miały znaczącego wpływu na przebieg tego postępowania (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Cofaz i in. przeciwko Komisji, pkt 24). W uwagach z dnia 12 lutego 1999 r. skarżąca powtarza jedynie w ogólnym zarysie pewne stwierdzenia, które Komisja poczyniła w decyzji o wszczęciu [formalnego] postępowania [wyjaśniającego], komentując je zwięźle bez przedstawienia żadnego konkretnego dowodu. Podobnie w uwagach z dnia 4 października 1999 r. ogranicza się do stwierdzenia, bez sprecyzowania lub przedstawienia jakiegokolwiek dowodu, że środki, o których mowa w decyzji o rozszerzeniu [formalnego] postępowania [wyjaśniającego], stanowią pomoc państwa i że powinny być uznane za niezgodne ze wspólnym rynkiem".

20 W kwestii naruszenia pozycji skarżącej na rynku sędzia pierwszej instancji podniósł przede wszystkim w pkt 61 zaskarżonego wyroku, że środki, o których mowa w spornej decyzji, dotyczą wyłącznie fabryki produkcji lyocellu i że nie ulega wątpliwości, iż skarżąca nie produkuje tego typu włókien i nie planuje tego czynić w przyszłości.

21 Następnie w pkt 63–78 zaskarżonego wyroku Sąd zbadał argumenty podniesione przez skarżącą w celu udowodnienia, że sporna decyzja mogła jednak zmienić w istotny sposób jej pozycję na rynku. Punkty te są sformułowane w następujący sposób:

„63 Po pierwsze, w swojej skardze [skarżąca] powołuje się zasadniczo na okoliczność, że wiskoza i lyocell bezpośrednio ze sobą konkurują.

64 Jako że nie ma potrzeby na etapie badania dopuszczalności skargi ustalać w definitywny sposób definicji właściwego rynku produktowego, wystarczy stwierdzić, że różne elementy akt sprawy osłabiają to twierdzenie.

65 Z jednej strony lyocell ma szczególne cechy fizyczne, które odróżniają go wyraźnie od włókien wiskozy […].

66 Twierdzenie skarżącej, zgodnie z którym lyocell jest substytutywny w odniesieniu do wiskozy »w większości zastosowań«, nie jest przekonywające […].

67 Ponadto twierdzeniu skarżącej przeczy oświadczenie LLG złożone podczas pewnego sympozjum, które skarżąca powołuje na poparcie swojej tezy (pkt 30 skargi i załącznik 14 do skargi) i zgodnie z którym lyocell stanowi »włókno uzupełniające, którego zastosowania są różne«.

68 Z drugiej strony nie ulega wątpliwości, że cena lyocellu jest znacznie wyższa od ceny włókien wiskozy […].

69 Wreszcie, zgodnie z oświadczeniami samej skarżącej, proces produkcji lyocellu i proces produkcji włókien wiskozy znacznie się różnią […].

70 W każdym razie, gdyby nawet założyć, że lyocell i włókna wiskozy bezpośrednio ze sobą konkurują, należy stwierdzić, że twierdzenia zawarte w pismach skarżącej, a w szczególności w notatce znajdującej się w załączniku 14 do skargi nie dowodzą w wystarczający sposób znaczącego wpływu zaskarżonej decyzji na pozycję rynkową skarżącej. Twierdzenia zawarte w tej notatce opierają się bowiem na w żaden sposób nieudowodnionych założeniach, takich jak okoliczność, że produkcja lyocellu zastąpiła od 1997 r. w całości produkcję wiskozy i że jest ona przeznaczona wyłącznie na rynek europejski. Ponadto w tej notatce skarżąca stwierdza, że ze względu na fakt, iż »podaż lyocellu [produkowanego przez LLG] odpowiada 3,5% rynku«, zaprzestała ona od 1997 r. produkcji, a więc i sprzedaży, pewnych ilości wiskozy. Nie popiera tej tezy jednakże jakimkolwiek dowodem ani nie wyjaśnia, w jaki sposób obliczyła te wielkości. Podobnie należy podnieść, że nie dostarcza ona żadnego dowodu na poparcie swojego twierdzenia, jakoby owa »podaż« spowodowała »zmianę cen na rynku o co najmniej […]%«.

71 Po drugie, skarżąca powołuje się na istnienie — obok »czystego lyocellu« i prowiskozy — »substandardowego lyocellu«, który nazywa również lyocellem »gorszej jakości« […].

72 Należy w tym względzie stwierdzić, że zawartość akt sprawy nie pozwala na wyciągnięcie wniosku, jakoby istniały różne jakości lyocellu. Trzeba podkreślić w szczególności, że w swoich pismach skarżąca nie sprecyzowała, co obejmuje pojęcie »substandardowego lyocellu«. Ponadto nie zakwestionowała ona wiarygodnie twierdzenia wielokrotnie powtórzonego przez LLG i Land Burgenland podczas rozprawy, zgodnie z którym nie istnieje lyocell gorszej jakości […].

73 Gdyby nawet założyć, że LLG produkuje lyocell gorszej jakości i że sprzedaje go po szczególnie niskich cenach, należy podnieść, że skarżąca nie udowodniła

w żaden sposób swojej tezy, zgodnie z którą musiała ona z tego powodu obniżyć ceny »produktów tej samej jakości«. Ponadto nie uzasadniła w żaden sposób wielkości i obniżki cen, na które się powołuje.

74 Po trzecie, w swojej replice i uwagach przedstawionych w odpowiedzi na wnioski interwencyjne skarżąca opiera się przede wszystkim na konkurencji, która, jej zdaniem, istnieje pomiędzy prowiskozą a wiskozą. Utrzymuje, że okoliczności, że LLG sprzedaje prowiskozę po cenach konkurencyjnych do cen wiskozy i że klienci wolą tę pierwszą od tej drugiej ze względu na jej lepszą jakość, mają wpływ na jej pozycję rynkową.

75 Należy stwierdzić w tym względzie, że skarżąca ponownie ogranicza się do przedstawienia niewystarczająco udowodnionych twierdzeń.

[…]

78 Z powyższych rozważań wynika, że skarżąca nie wskazała w należyty sposób przyczyn, dla których zaskarżona decyzja mogłaby zaszkodzić jej uzasadnionym interesom poprzez znaczący wpływ na jej pozycję rynkową".

22 W pkt 79 i 80 zaskarżonego wyroku Sąd doszedł do wniosku, że uwzględniając tę okoliczność oraz ograniczoną rolę skarżącej w formalnym postępowaniu wyjaśniającym, należy stwierdzić, że sporna decyzja nie dotyczy jej indywidualnie oraz że w konsekwencji skargę należy uznać za niedopuszczalną bez potrzeby badania, czy ta decyzja dotyczy skarżącej bezpośrednio.

Żądania stron

23 W odwołaniu Sniace wnosi do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

— uwzględnienie wniosków przedstawionych w pierwszej instancji lub ewentualnie przekazanie sprawy Sądowi, aby orzekł co do istoty sporu;

— uwzględnienie wniosku w sprawie środków organizacji postępowania sformułowanego przez wnoszącą odwołanie w dniu 16 października 2001 r. oraz wniosków w sprawie osobistego stawiennictwa stron, zeznań świadków i opinii biegłego sformułowanych przez wnoszącą odwołanie w dniu 20 kwietnia 2001 r. oraz

— obciążenie pozwanej w pierwszej instancji kosztami postępowania.

24 Komisja wnosi do Trybunału o:

— odrzucenie trzech pierwszych zarzutów niniejszego odwołania jako niedopuszczalnych lub — ewentualnie — oddalenie ich jako bezzasadnych;

— oddalenie zarzutu czwartego niniejszego odwołania jako bezzasadnego oraz

— obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami postępowania lub

— tytułem ewentualnym, na wypadek uwzględnienia odwołania, przekazanie sprawy Sądowi, aby orzekł co do istoty sporu.

25 Lenzing Fibers GmbH (zwana dalej „Lenzing Fibers") i Land Burgenland wnoszą do Trybunału o:

— oddalenie odwołania, jak również

— obciążenie wnoszącej odwołanie poniesionymi przez nie kosztami postępowania.

26 Republika Austrii wnosi do Trybunału o:

— oddalenie odwołania jako bezzasadnego; i

— obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

27 Sniace podnosi cztery zarzuty na poparcie swojego odwołania. W zarzucie pierwszym twierdzi, że zaskarżony wyrok narusza prawo, jako że uznano w nim za niedopuszczalną skargę z tego powodu, że wnosząca odwołanie nie wykazała, iż sporna decyzja mogła zmienić w istotny sposób jej pozycję na rynku. W zarzucie drugim wnosząca odwołanie utrzymuje, iż Sąd naruszył prawo, uznając za niedopuszczalną skargę z tego powodu, że rola wnoszącej odwołanie w ramach formalnego postępowania wyjaśniającego była drugorzędna. Zarzut trzeci opiera się na naruszeniu prawa do skutecznej ochrony sądowej. Zarzut czwarty, który składa się z dwóch części, jest oparty na naruszeniu zasady równego traktowania, jak również niektórych przepisów regulaminu Sądu.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

Argumentacja stron

28 W zarzucie pierwszym Sniace podnosi, że Sąd naruszył prawo, uznając za niedopuszczalną jej skargę z tego powodu, że wnosząca odwołanie nie wskazała w należyty sposób przyczyn, dla których sporna decyzja mogłaby zaszkodzić jej uzasadnionym interesom poprzez istotną zmianę jej pozycji na rynku.

29 W pierwszej kolejności wnosząca odwołanie czyni Sądowi zarzut, że nie uwzględnił pewnych okoliczności świadczących o istnieniu bezpośredniego związku konkurencyjnego między włóknami lyocellu produkowanymi i sprzedawanymi przez LLG a włóknami wiskozy produkowanymi i sprzedawanymi przez Sniace. Z jednej strony wnosząca odwołanie twierdzi, że LLG wprowadziła na rynek różne rodzaje lyocellu

o niższej jakości i niższej cenie, znane pod nazwą „lyocell substandardowy", które konkurują z włóknami wiskozy w przypadku niektórych zastosowań. W tym względzie wniosek sformułowany przez Sąd, figurujący w pkt 72 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym „zawartość akt sprawy nie pozwala na wyciągnięcie wniosku, jakoby istniały różne jakości lyocellu", jest nieprawidłowy w świetle okoliczności przedstawionych przez wnoszącą odwołanie w pierwszej instancji. W szczególności wnioskowi temu przeczą oświadczenia jednej z osób zarządzających LLG, które zostały przytoczone w artykule opublikowanym w specjalistycznym czasopiśmie załączonym do skargi wniesionej w pierwszej instancji. Z drugiej strony zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd nie uwzględnił również w wystarczającym stopniu okoliczności odnoszących się do sprzedaży przez LLG po konkurencyjnych cenach — po przyznaniu spornej pomocy — prowiskozy, czyli mieszanki wiskozy i lyocellu, która konkuruje z innymi włóknami, w tym z wiskozą.

30 W drugiej kolejności wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd nie wziął pod uwagę wymienionych poniżej szczególnych okoliczności, które indywidualizują ją w szczególny sposób w stosunku do wszystkich innych podmiotów gospodarczych:

— przynależność Sniace do „zamkniętego kręgu" przedsiębiorstw będących potencjalnymi konkurentami LLG, to jest przedsiębiorstw aktywnych w sektorze włókien celulozy (lyocell, wiskoza i modal); jak również

— istnienie nadwyżki zdolności produkcyjnych na rynku włókien celulozy, w związku z czym zwiększenie zdolności produkcyjnych LLG mogło wpłynąć bezpośrednio i w istotny sposób na sytuację konkurencyjną producentów już obecnych na rynku, o którym mowa.

31 W trzeciej kolejności wnosząca odwołanie kwestionuje stwierdzenia dokonane przez Sąd w pkt 70 i 77 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którymi nawet przy założeniu, że istnieje związek konkurencyjny między lyocellem a wiskozą lub między

prowiskozą a wiskozą, należy podnieść, iż Sniace nie udzieliła żadnej informacji na temat strat i innych negatywnych konsekwencji, jakie poniosła z powodu spornej decyzji. Tymczasem wnosząca odwołanie twierdzi, że dostarczyła takich dowodów, w szczególności przedkładając dokument, załącznik 14 do swojej skargi w pierwszej instancji, zawierający dokładne dane na temat strat poniesionych przez Sniace z powodu sprzedaży lyocellu po sztucznie niskiej cenie.

32 Komisja utrzymuje, że zarzut jest niedopuszczalny, gdyż ogranicza się do zakwestionowania oceny okoliczności faktycznych dokonanej przez Sąd.

33 Republika Austrii, Lenzing Fibers i Land Burgenland wnoszą również o stwierdzenie niedopuszczalności zarzutu w zakresie, w jakim opiera się na nowych okolicznościach faktycznych i dowodach, odnosząc się wielokrotnie do prawidłowości spornej decyzji, a nie zaskarżonego wyroku oraz — wbrew wymogom art. 225 ust. 1 WE i art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości — nie jest ograniczony do kwestii prawnych.

Ocena Trybunału

34 Przede wszystkim należy stwierdzić, że choć Sniace powołuje się na naruszenie prawa, w rzeczywistości stara się ona w drodze swego zarzutu pierwszego podważyć ocenę okoliczności faktycznych dokonaną przez Sąd, kwestionując głównie niewystarczające uwzględnienie przez Sąd niektórych okoliczności i dokumentów przywołanych w pierwszej instancji przez wnoszącą odwołanie, aby wykazać istnienie bezpośredniego związku konkurencyjnego między włóknami lyocellu i włóknami wiskozy.

35 W tym względzie należy przypomnieć, że w przypadku odwołania Trybunał nie jest właściwy do ustalania okoliczności faktycznych ani też zasadniczo do badania dowodów, które Sąd dopuścił na poparcie tych okoliczności. Jeżeli bowiem dowody te uzyskano w prawidłowy sposób przy poszanowaniu ogólnych zasad prawa i wymogów proceduralnych dotyczących ciężaru dowodu i postępowania dowodowego, wyłącznie do Sądu należy ocena, jaką wagę należy przywiązywać do przedstawionych dowodów (wyroki z dnia 28 maja 1998 r. w sprawie C-7/95 P Deere przeciwko Komisji, Rec. str. I-3111, pkt 22, jak również z dnia 25 stycznia 2007 r. w sprawach połączonych C-403/04 P i C-405/04 P Sumitomo Metal Industries i Nippon Steel przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-729, pkt 38). Ocena ta nie stanowi więc — z wyjątkiem przypadków, w których doszło do wypaczenia dowodów przedstawionych przed Sądem — kwestii prawnej, która jako taka podlega kontroli Trybunału (wyroki z dnia 2 marca 1994 r. w sprawie C-53/92 P Hilti przeciwko Komisji, Rec. str. I-667, pkt 42, jak również z dnia 7 stycznia 2004 r. w sprawach połączonych C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P i C-219/00 P Aalborg Portland i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-123, pkt 49).

36 Z tego wynika, że zarzut pierwszy jest dopuszczalny jedynie w zakresie, w jakim ma na celu wykazanie, że Sąd wypaczył dowody.

37 Z orzecznictwa Trybunału wynika, że wypaczenie dowodów występuje wówczas, gdy — bez potrzeby przeprowadzania nowych dowodów — ocena dowodów istniejących okazuje się w sposób oczywisty błędna (wyroki z dnia 6 kwietnia 2006 r. w sprawie C-551/03 P General Motors przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-3173, pkt 54; z dnia 21 września 2006 r. w sprawie C-167/04 P JCB Service przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-8935, pkt 108, jak również z dnia 18 stycznia 2007 r. w sprawie C-229/05 P PKK i KNK przeciwko Radzie, Zb.Orz. str. I-439, pkt 37).

38 Tymczasem jeśli chodzi o argument Sniace, iż Sąd wypaczył treść artykułu opublikowanego w specjalistycznym czasopiśmie „Textil Espress", załączonego do jej skargi, twierdząc, że zawartość akt sprawy nie pozwala na wyciągnięcie wniosku, jakoby istniały różne jakości lyocellu, wystarczy stwierdzić, że nawet jeśli wspomniany artykuł wymienia różne rodzaje włókien lyocellu sprzedawane przez LLG, z lektury fragmentów tego artykułu przytoczonych przez wnoszącą odwołanie w jej

odwołaniu nie można wywnioskować jednoznacznie — jak podniósł to rzecznik generalny w pkt 29 swojej opinii — iż te rodzaje lyocellu są gorszej jakości i konkurują pod względem ceny z wiskozą. Ponadto ten sam artykuł — jak zauważył to Sąd w pkt 67 zaskarżonego wyroku — precyzuje, iż w stosunku do wiskozy lyocell stanowi „włókno uzupełniające, którego zastosowania są różne". Treść tego dokumentu nie może zatem podważyć wniosku wyciągniętego przez Sąd w kwestii braku bezpośredniej konkurencji między wiskozą a lyocellem.

39 Następnie jeśli chodzi o dane, jakie Sniace dostarczyła o szkodzie poniesionej wskutek spornej decyzji, i które jakoby zostały pominięte przez Sąd, należy podnieść, że notatka zamieszczona w załączniku 14 do skargi w pierwszej instancji, do której wnosząca odwołanie odsyła w swoim odwołaniu, opiera się właśnie na nieudowodnionym założeniu — jak wynika z poprzedniego punktu — istnienia bezpośredniej konkurencji między włóknami wiskozy i włóknami lyocellu.

40 W tych okolicznościach zarzut pierwszy należy częściowo odrzucić jako niedopuszczalny i częściowo oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu drugiego

Argumentacja stron

41 W zarzucie drugim wnosząca odwołanie twierdzi, iż Sąd naruszył prawo, uznając za niedopuszczalną jej skargę z tego powodu, że rola wnoszącej odwołanie w ramach formalnego postępowania wyjaśniającego, które zakończyło się wydaniem spornej decyzji, była drugorzędna.

42 Sniace utrzymuje przede wszystkim, że aby ocenić stopień jej udziału w tym postępowaniu, Sąd błędnie odesłał do pkt 24 i 25 ww. wyroku w sprawie Cofaz i in. przeciwko Komisji, gdyż owy wyrok dotyczył sytuacji faktycznej różnej od sytuacji faktycznej w niniejszej sprawie. W tym względzie Sniace podkreśla, że w odróżnieniu od skarżącej w sprawie, w której zapadł wspomniany powyżej wyrok, nie złożyła ona skargi do Komisji, lecz wzięła udział w tym postępowaniu jako zainteresowana strona trzecia w rozumieniu art. 88 ust. 2 WE po wezwaniu jej przez Komisję do przedstawienia uwag. Znaczenie ma zatem fakt, iż określając ją jako źródło informacji, Komisja przyznała wnoszącej odwołanie podmiotowe prawo proceduralne, które może być prawnie chronione przez sąd wspólnotowy.

43 Następnie wnosząca odwołanie twierdzi, że wbrew stwierdzeniu figurującemu w pkt 59 zaskarżonego wyroku, jej rola w ramach formalnego postępowania wyjaśniającego nie może zostać zakwalifikowana jako drugorzędna. W szczególności uwagi przedłożone Komisji przez Sniace miały pewien wpływ na przebieg tego postępowania, przyczyniając się zwłaszcza do rozszerzenia tego postępowania na inne środki wsparcia.

44 Wreszcie nawet przy założeniu, że rola Sniace w ramach formalnego postępowania wyjaśniającego była jedynie drugorzędna, wnosząca odwołanie kwestionuje to, że ten jeden element może uzasadniać ograniczenie jej legitymacji czynnej. Wręcz przeciwnie, w wyroku z dnia 12 grudnia 1996 r. w sprawie T-380/94 AIUFFASS i AKT przeciwko Komisji, Rec. str. II-2169) Sąd wyraźnie uznał, że prawo do wniesienia skargi na decyzję Komisji w zakresie pomocy państwa nie zależy od zakresu udziału skarżącej w formalnym postępowaniu wyjaśniającym. Zdaniem Sniace podejście to jest zresztą uzasadnione z uwagi na nieuchronnie ograniczoną rolę, jaką odgrywają zainteresowane osoby trzecie w trakcie tego postępowania. Osoby te nie mają bowiem prawa dostępu do akt i są w związku z tym w dużym stopniu uzależnione od danych opublikowanych przez Komisję w jej komunikacie w sprawie wszczęcia owego postępowania. W tych okolicznościach nie można między innymi zarzucać wnoszącej odwołanie, że nie wypowiedziała się na temat danych, o których Komisja nie wspomniała w swoich komunikatach w sprawie wszczęcia i rozszerzenia formalnego postępowania wyjaśniającego lub w innych dokumentach publicznych, do których Sniace, jako zainteresowana osoba trzecia, nie miała dostępu przed wydaniem spornej decyzji.

45 Komisja i rząd austriacki odpowiadają, że ten zarzut jest niedopuszczalny, jako że zmierza on do podważenia oceny faktycznej dokonanej przez Sąd.

46 Tytułem ewentualnym Komisja twierdzi, że z ww. wyroku w sprawie Cofaz i in. przeciwko Komisji wynika, iż spełnione muszą być kumulatywnie trzy przesłanki, aby skarga wniesiona przez konkurencyjne przedsiębiorstwo na decyzję podjętą w wyniku formalnego postępowania wyjaśniającego była dopuszczalna:

— zainteresowane przedsiębiorstwo musi być autorem skargi do Komisji, która doprowadziła do wszczęcia tego postępowania;

— uwagi tego przedsiębiorstwa muszą w znaczącym stopniu wpłynąć na przebieg owego postępowania oraz

— przedsiębiorstwo musi udowodnić, że rozpatrywany środek pomocowy istotnie zmienia jego pozycję na rynku.

47 Tymczasem w niniejszym przypadku wnosząca odwołanie nie spełnia żadnej z tych przesłanek. W szczególności, jeśli chodzi o przesłankę dotyczącą roli odegranej przez wnoszącą odwołanie w ramach formalnego postępowania wyjaśniającego, Komisja podnosi, że uwagi przedstawione przez Sniace ograniczały się głównie do sparafrazowania i potwierdzenia treści decyzji o wszczęciu tego postępowania, praktycznie bez dodania choćby najmniejszej informacji.

48 Według Lenzing Fibers i Land Burgenland zarzut jest niedopuszczalny, ponieważ jest on pozbawiony wszelkiego znaczenia w ramach niniejszej skargi. Zgodnie bowiem z wyrokiem z dnia 23 maja 2000 r. w sprawie C-106/98 P Comité d'entreprise de la Société française de production i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-3659 nawet aktywny udział w formalnym postępowaniu wyjaśniającym nie stanowi wystarczającej przesłanki do przyznania przedsiębiorstwu legitymacji czynnej, w każdym razie gdy — tak jak w niniejszym przypadku — jego pozycja na rynku nie uległa istotnej zmianie.

Ocena Trybunału

49 W odniesieniu do dopuszczalności omawianego zarzutu, jak już to wcześniej wspomniano, z art. 255 ust. 1 WE oraz art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości wynika, że odwołanie jest ograniczone do kwestii prawnych, a jego podstawę musi stanowić brak właściwości Sądu, naruszenie przepisów postępowania przed Sądem wpływające niekorzystnie na interesy wnoszącego odwołanie oraz naruszenie prawa wspólnotowego przez Sąd (zob. w szczególności wyrok z dnia 16 marca 2000 r. w sprawie C-284/98 P Parlament przeciwko Bieber, Rec. str. I-1527, pkt 30, jak również postanowienia z dnia 14 lipca 2005 r. w sprawie C-420/04 P Gouvras przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-7251, pkt 48, i z dnia 20 marca 2007 r. w sprawie C-323/06 P Kallianos przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 10).

50 W niniejszej sprawie — wbrew temu, co utrzymują Komisja i rząd austriacki — omawiany zarzut nie ogranicza się do podważenia oceny okoliczności faktycznych dokonanej w pierwszej instancji, lecz kwestionuje interpretację przesłanek regulujących legitymację czynną zainteresowanych osób trzecich, jakiej dokonał Sąd, badając udział wnoszącej odwołanie w formalnym postępowaniu wyjaśniającym, i tym samym porusza kwestię prawną.

51 Z tego wynika, że zarzut jest dopuszczalny w zakresie, w jakim się odnosi do uwzględnienia przez Sąd stopnia udziału wnoszącej odwołanie we wspomnianym powyżej postępowaniu.

52 Co do zasadności tego zarzutu, należy przede wszystkim przypomnieć, że zgodnie z art. 230 akapit czwarty WE osoba fizyczna lub prawna może wnieść skargę na decyzję skierowaną do innej osoby jedynie wtedy, gdy ta decyzja dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie.

53 W świetle utrwalonego orzecznictwa Trybunału podmioty inne niż te, które są adresatami decyzji, mogą twierdzić, iż dotyczy ich ona indywidualnie tylko wtedy, gdy decyzja ta ma wpływ na ich sytuację ze względu na szczególne dla nich cechy charakterystyczne lub na sytuację faktyczną, która odróżnia je od wszelkich innych osób i w związku z tym indywidualizuje w sposób podobny jak adresata decyzji (zob. w szczególności wyroki z dnia 15 lipca 1963 r. w sprawie 25/62 Plaumann przeciwko Komisji, Rec. str. 197, 223, z dnia 19 maja 1993 r. w sprawie C-198/91 Cook przeciwko Komisji, Rec. str. I-2487, pkt 20, i z dnia 13 grudnia 2005 r. w sprawie C-78/03 P Komisja przeciwko Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, Zb.Orz. str. I-10737, pkt 33).

54 Gdy chodzi w szczególności o dziedzinę pomocy państwa, skarżący, którzy kwestionują zasadność decyzji w sprawie oceny pomocy podjętej na podstawie art. 88 ust. 3 WE lub w wyniku formalnego postępowania wyjaśniającego, są postrzegani jako podmioty, których ta decyzja dotyczy indywidualnie, w przypadku gdy ich pozycja na rynku uległa istotnej zmianie wskutek pomocy będącej przedmiotem danej decyzji (zob. podobnie ww. wyroki w sprawie Cofaz i in. przeciwko Komisji, pkt 22–25, jak również w sprawie Komisja przeciwko Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, pkt 37 i 70).

55 W tym względzie za podmioty, których decyzja Komisji kończąca formalne postępowanie wyjaśniające dotyczy indywidualnie, uznane zostały między innymi — poza przedsiębiorstwem będącym beneficjentem pomocy — przedsiębiorstwa z nim konkurujące, które odegrały aktywną rolę w ramach tego postępowania, o ile ich pozycja na rynku uległa istotnej zmianie wskutek środka pomocowego będącego przedmiotem zaskarżonej decyzji (zob. w szczególności ww. wyroki w sprawie Cofaz i in. przeciwko Komisji, pkt 25, jak również w sprawie Comité d'entreprise de la Société française de production i in. przeciwko Komisji, pkt 40).

56 I tak Trybunał uznał, iż fakt, że przedsiębiorstwo było autorem skargi do Komisji, która doprowadziła do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego, fakt, że jego uwagi zostały wysłuchane oraz fakt, że jego uwagi wpłynęły w znaczącym stopniu na przebieg tego postępowania, stanowią istotne elementy w ramach oceny legitymacji czynnej tego przedsiębiorstwa (zob. ww. wyrok w sprawie Cofaz i in. przeciwko Komisji, pkt 24 i 25).

57 Tymczasem — wbrew temu, co twierdzi Komisja — z orzecznictwa Trybunału nie wynika, iż taki udział we wspomnianym powyżej postępowaniu stanowi przesłankę konieczną do udowodnienia, że decyzja dotyczy indywidualnie przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE, wykluczając, że to przedsiębiorstwo może powołać się na inne szczególne okoliczności, które indywidualizują je w sposób podobny jak adresata takiej decyzji.

58 W niniejszej sprawie z pkt 58 i 78 zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd doszedł do wniosku, iż sporna decyzja nie dotyczy wnoszącej odwołanie w świetle dwóch elementów, to jest z jednej strony ograniczonej roli odegranej przez Sniace w ramach formalnego postępowania wyjaśniającego i z drugiej strony niewykazania przez Sniace istotnego naruszenia jej pozycji na rynku. Jeśli chodzi bowiem o badanie w ramach tej analizy pierwszego z tych dwóch elementów, Sąd stwierdził w pkt 59 zaskarżonego wyroku, że rola wnoszącej odwołanie w tym postępowaniu była drugorzędna z uwagi na to, że nie złożyła ona skargi do Komisji i że uwagi przedstawione przez Sniace nie wpłynęły w znaczącym stopniu na to postępowanie.

59 Niemniej jednak należy stwierdzić, że nawet przy założeniu, iż we wskazanych powyżej punktach zaskarżonego wyroku Sąd uczynił z aktywnego udziału wnoszącej odwołanie w formalnym postępowaniu wyjaśniającym konieczną przesłankę do tego, by można było uznać, iż sporna decyzja dotyczy jej indywidualnie, to naruszenie prawa nie ma wpływu na rozstrzygnięcie niniejszego sporu.

60 Z orzecznictwa przytoczonego w pkt 54 i 55 niniejszego wyroku wynika bowiem, iż wnosząca odwołanie powinna była w każdym wypadku wykazać, że sporna decyzja jest w stanie istotnie zmienić jej pozycję na rynku. Tymczasem w ramach niezawisłej oceny okoliczności faktycznych Sąd doszedł do wniosku, że w niniejszym przypadku wnosząca odwołanie nie wykazała, że sporna decyzja jest w stanie zaszkodzić jej uzasadnionym interesom poprzez istotną zmianę jej pozycji na rynku. Z powodów podanych w pkt 34–40 niniejszego wyroku żaden z argumentów przedstawionych przez wnoszącą odwołanie w ramach pierwszego zarzutu odwołania nie jest w stanie podważyć tego wniosku.

61 W konsekwencji zarzut drugi należy oddalić jako nieistotny dla sprawy.

W przedmiocie zarzutu trzeciego

Argumentacja stron

62 W zarzucie trzecim Sniace utrzymuje, że odrzucając jej skargę jako niedopuszczalną, Sąd naruszył jej prawo do skutecznej ochrony sądowej potwierdzone zarówno w orzecznictwie wspólnotowym, jak i w art. 6 i 13 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności podpisanej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. oraz art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej proklamowanej w Nicei w dniu 7 grudnia 2000 r. (Dz.U. C 364, str. 1). Jej zdaniem wnosząca odwołanie jest bowiem pozbawiona wszelkich środków zaskarżenia wobec spornej decyzji, czy to przed sądem krajowym, czy wspólnotowym, choć decyzja ta jest dotknięta wieloma oczywistymi błędami.

63 Komisja, Lenzing Fibers i Land Burgenland uważają, że taka osoba jak wnosząca odwołanie, której nie dotyczy bezpośrednio i indywidualnie decyzja w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE, nie może powoływać się na zasadę skutecznej ochrony sądowej w celu uznania jej prawa do wniesienia skargi na tę decyzję.

Ocena Trybunału

64 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału nie można odejść od przesłanek dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności z powodu wykładni prawa do skutecznej ochrony sądowej, jakiej dokonuje skarżący (postanowienie z dnia 8 marca 2007 r. w sprawie C-237/06 P Strack przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 108; zob. również podobnie wyroki z dnia 25 lipca 2002 r. w sprawie C-50/00 P Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, Rec. str. I-6677, pkt 44, z dnia 1 kwietnia 2004 r. w sprawie C-263/02 P Komisja przeciwko Jégo-Quéré, Rec. str. I-3425, pkt 36, jak również postanowienie z dnia 13 marca 2007 r. w sprawie C-150/06 P Arizona Chemical i in. przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 40).

65 I tak, w szczególności gdy chodzi o dziedzinę będącą przedmiotem niniejszej skargi, Trybunał miał już okazję stwierdzić, że jednostka, której nie dotyczy bezpośrednio i indywidualnie decyzja Komisji w zakresie pomocy państwa, a zatem której interesów nie narusza ewentualnie środek państwowy będący przedmiotem tej decyzji, nie może powoływać się na prawo do ochrony sądowej względem tej decyzji (postanowienie z dnia 1 października 2004 r. w sprawie C-379/03 P Pérez Escolar przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 41).

66 Z badania dwóch pierwszych zarzutów wynika, że właśnie jedna z tych przesłanek nie jest spełniona w niniejszej sprawie, jako że wnosząca odwołanie nie udowodniła, iż sporna decyzja dotyczy jej indywidualnie.

67 Z tego wynika, że wnosząca odwołanie nie ma podstaw twierdzić, że zaskarżony wyrok narusza jej prawo do skutecznej ochrony sądowej. W związku z tym należy oddalić zarzut.

W przedmiocie zarzutu czwartego

68 Czwarty zarzut odwołania dzieli się na dwie części.

W przedmiocie pierwszej części zarzutu

— Argumentacja stron

69 Pierwsza część zarzutu opiera się na naruszeniu zasady równości w postępowaniu, które rzekomo wynika z faktu, iż w ciągu kilku miesięcy ta sama izba Sądu doszła — w dwóch porównywalnych sprawach — do przeciwnego wniosku w odniesieniu do legitymacji czynnej osób trzecich, które wzięły udział w formalnym postępowaniu wyjaśniającym w dziedzinie pomocy państwa. Mówiąc dokładniej, Sniace odsyła do wyroku z dnia 21 października 2004 r. w sprawie T-36/99 Lenzing przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-3597, w którym uznano za dopuszczalną skargę wniesioną przez Lenzing AG na decyzję Komisji dotyczącą pomocy przyznanej Sniace przez władze hiszpańskie. Otóż Sąd doszedł do tego wniosku, opierając się na szeregu okoliczności i dowodów, które z kolei odrzucił jako nieistotne dla sprawy w zaskarżonym wyroku. Zdaniem Sniace dwie porównywalne sytuacje zostały zatem potraktowane w różny sposób, przy czym takie zróżnicowanie nie jest obiektywnie uzasadnione.

70 W odpowiedzi na te argumenty Komisja przypomina przede wszystkim, że ww. wyrok w sprawie Lenzing przeciwko Komisji jest obecnie przedmiotem odwołania (C-525/04 P), w którego ramach utrzymuje ona właśnie, że Lenzing AG nie spełniała przesłanek ustalonych w orzecznictwie w zakresie legitymacji czynnej, jako że decyzja rozpatrywana w owej sprawie nie dotyczy indywidualnie tego przedsiębiorstwa. Innymi słowy — zdaniem Komisji — ewentualna rozbieżność podejścia między dwoma wyrokami Sądu powinna zostać rozstrzygnięta w kierunku przeciwnym do tego, za jakim opowiada się wnosząca odwołanie, to jest w kierunku niedopuszczalności skarg w obu sprawach.

71 Komisja, Lenzing Fibers i Land Burgenland twierdzą następnie, że zasada równości nie ma zastosowania w niniejszym przypadku z uwagi na pewne obiektywne różnice istniejące między tymi dwoma sprawami. W szczególności pomoc przyznana w sprawie, w której zapadł ww. wyrok w sprawie Lenzing przeciwko Komisji, przysparzała korzyści jednemu rynkowi, mianowicie rynkowi wiskozy, na którym przedsiębiorstwo będące beneficjentem i wnosząca odwołanie konkurują, podczas gdy pomoc dozwolona w niniejszej sprawie dotyczy wyłącznie produkcji lyocellu, to jest rynku, na którym Sniace nie jest obecna. Ponadto w porównaniu z rolą odegraną przez Sniace w sprawie będącej przedmiotem niniejszego odwołania rola skarżącej we wspomnianej powyżej sprawie Lenzing przeciwko Komisji była bardziej aktywna, gdyż Lenzing złożyła skargę do Komisji, która doprowadziła do wszczęcia postępowania administracyjnego i dostarczyła dodatkowych informacji w trakcie postępowania.

— Ocena Trybunału

72 Nawet przy założeniu, że okoliczność, iż Sąd odchodzi od podejścia, jakie przyjął w jednym ze swoich wcześniejszych wyroków, może stanowić naruszenie zasady równego traktowania i jako takie zostać przywołane jako zarzut na poparcie odwołania, należy podnieść, iż w niniejszej sprawie — wbrew temu, co utrzymuje Sniace — nie można twierdzić, że dwie porównywalne sytuacje są przedmiotem różnego traktowania.

73 Z niezawisłej oceny okoliczności faktycznych, jakiej Sąd dokonał w pkt 61–78 zaskarżonego wyroku, wynika bowiem, że Sniace nie produkuje ani nie zamierza produkować włókien lyocellu, jak też nie udało się jej wykazać innych powodów, z jakich jej pozycja na rynku mogła jednak zostać istotnie zmieniona przez sporną decyzję. W tym względzie — jak podniósł również rzecznik generalny w pkt 59 swojej opinii — sytuacja Sniace wyraźnie się różniła, i to w zasadniczej kwestii, od sytuacji skarżącej w sprawie, która doprowadziła do wydania ww. wyroku w sprawie Lenzing przeciwko Komisji. I tak w tej ostatniej sprawie skarżąca konkurowała bezpośrednio z beneficjentem pomocy na właściwym rynku, co zostało uznane przez Sąd za decydujący element w ramach badania jej legitymacji czynnej wobec decyzji Komisji.

74 W tych okolicznościach wnosząca odwołanie nie może opierać się na wspomnianym powyżej wyroku w celu udowodnienia jakiegokolwiek naruszenia zasady równego traktowania. W związku z tym należy oddalić pierwszą część zarzutu czwartego jako bezzasadną.

W przedmiocie drugiej części zarzutu

— Argumentacja stron

75 W drugiej części omawianego zarzutu wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi naruszenie art. 64 i 65 jego regulaminu poprzez odmówienie nadania biegu wnioskom o zastosowanie środków organizacji postępowania przedstawionym przez Sniace dotyczącym przedłożenia danych i dokumentów koniecznych — jej zdaniem — do wyjaśnienia pewnych aspektów sprawy. Podobnie Sąd nie uwzględnił wniosków wnoszącej odwołanie odnoszących się do stawiennictwa stron, jak również przesłuchania wielu świadków i biegłych.

76 Komisja, Lenzing Fibers i Land Burgenland odpowiadają, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem decyzje w sprawie uwzględnienia lub odrzucenia wniosków o zastosowanie środków organizacji postępowania przedstawionych przez strony podlegają niezawisłej ocenie Sądu, a zatem nie podlegają zasadniczo kontroli Trybunału w ramach rozpatrywania odwołania.

Ocena Trybunału

77 Jeśli chodzi o dokonywaną przez sędziego pierwszej instancji ocenę wniosków o zastosowanie środków organizacji postępowania lub środków dowodowych przedłożonych przez stronę sporu, należy przypomnieć, iż wyłącznie do Sądu należy ocena ewentualnej konieczności uzupełnienia materiału dowodowego zgromadzonego w rozpatrywanych przez niego sprawach (zob. w szczególności wyroki z dnia 10 lipca 2001 r. w sprawie C-315/99 P Ismeri Europa przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu, Rec. str. I-5281, pkt 19; z dnia 7 października 2004 r. w sprawie C-136/02 P Mag Instrument przeciwko OHIM, Zb.Orz. str. I-9165, pkt 76, jak również z dnia 28 czerwca 2005 r. w sprawach połączonych C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P Dansk Rørindustri i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-5425, pkt 67).

78 I tak Trybunał orzekł w szczególności, że nawet jeśli wniosek o przesłuchanie świadków przedstawiony w skardze określa dokładnie fakty, na których okoliczność należy przesłuchać świadka lub świadków oraz powody uzasadniające to przesłuchanie, to do Sądu należy ocena znaczenia wniosku dla sprawy, z uwagi na przedmiot sporu i konieczność przesłuchania powołanych świadków (wyrok z dnia 17 grudnia 1998 r. w sprawie C-185/95 P Baustahlgewebe przeciwko Komisji, Rec. str. I-8417, pkt 70, i ww. wyrok w sprawie Dansk Rørindustri i in. przeciwko Komisji, pkt 68, jak również postanowienie z dnia 15 września 2005 r. w sprawie C-112/04 P Marlines przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 38).

79 W konsekwencji w niniejszej sprawie Sąd słusznie uznał w pkt 81 zaskarżonego wyroku, że zawartość akt sprawy i wyjaśnienia udzielone podczas rozprawy są wystarczające, aby mógł on orzec w przedmiocie rozpatrywanego przez siebie sporu, bez konieczności zastosowania kolejnych środków organizacji postępowania.

80 Jako że część druga zarzutu czwartego jest w sposób oczywisty bezzasadna, należy oddalić zarzut w całości.

81 Z całości powyższych rozważań wynika, że należy oddalić odwołanie, gdyż żaden z podniesionych zarzutów nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiocie kosztów

82 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu Trybunału, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 118 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja, Lenzing Fibers i Land Burgenland wnieśli o obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami postępowania, a wnosząca odwołanie przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania.

83 Zgodnie z art. 69 § 4 akapit pierwszy regulaminu, mającym również zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 118 regulaminu, państwa członkowskie, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty. Zgodnie z tym przepisem należy zatem postanowić, że Republika Austrii pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Sniace SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

3) Republika Austrii pokrywa własne koszty.

Podpisy